

Izhaja
vsak drugi in četrti
četrtek v mesecu.

Naročnina
stane
80 kr. na leto.

Posamezne številke
se dobivajo po 5 kr.

GLASNIK

Naročnino in dopise
pošiljajte uredništvu
»Glasnik«
Cesta v Mestni Log 4.

Oglasila
delavcev, ki nimajo
dela, ali delo-
dajavcev, ki iščejo
delavcev, se vspreje-
majo zastoj!

Krščanski delavci, združite se!

Štev. 15.

V Ljubljani, 10. junija 1897.

Letnik III.

Kaj bo sedaj?

Dne 2. t. je ministerski predsednik Bađeni zaključil državni zbor. S tem je končano divje vpitje, med katerim so nemški surovci ljudstvu zapravili nad tristotisoč goldinarjev v državnem zboru.

Poslanci so šli domov z zavestjo, da v dveh mesecih niso ničesar izvršili. Novih volitev sicer skorej gotovo ne bo, ker bi sicer še strastnejše ljudi dobili v zbornico, toda vse drugo je ravno tako kot po razpustitvi državnega zbora. Poslanci nimajo nobenih pravic pred drugimi državljani; lahko jih zapró in kaznujejo, kar se sme sicer zgoditi le z zborničnim privoljenjem. Komaj se je zaključil zbor, se je že to tudi pokazalo. Zaprli so nemškega kričarja Wolfa in poljskega poslanca Šajerja zavoljo prestopkov, ki sta jih bila storila že pred pričetkom državnega zbora.

Vse, kar se je ta dva meseca volilo, nasvetovalo, predlagalo, ne velja nič. Vse bo treba ponoviti. Kakor se kaže, bo zbor iznova sklican meseca septembra, ker bo treba voliti delegacije.

Ali se bodo dotle že kaj pomirili Nemci? Tisti, ki nimajo nobenega smisla za Avstrijo, se pač ne bodo nič izpremenili, ker jim je samo na tem, da bi jo razdrli. In žalibog imajo ravno ti prvo besedo. Te počitnice bodo v to porabili, da bodo hujskali nemško ljudstvo in je s tem pripravljali za — socialno demokracijo in za upor.

To imamo od tega, da se je liberalnemu nemštvu toliko časa pustilo gospodstvo v Avstriji. Krščansko mišljenje se je izbacilo iz javnosti in s tem se je porušil temelj vsemu redu in miru.

Zato pa ne moremo bolje koristiti državi in delovati v smislu našega cesarja, ki prav odločno obsoja nemške surovosti, nego da z vsemi silami delamo gaz krščanskim načelom v javnem življenju in zastavimo pota vsem, ki jih pobijajo. Ako ni reda in miru v državi, trpe sami po sebi največ delavski stanovi in vsako upanje njihovega zboljšanje je toliko časa zakopano, dokler vladajo take razmere, kot jih je v vsi svoji negoti pokazal zadnji državni zbor.

V Solni grad!

Že večkrat smo povdarjali, da je potrebna splošna državna organizacija krščansko mislečih delavcev in obrtnikov, če hočemo kaj doseči. Hvala Bogu! ta misel se vedno živeje vzbuja in še letos, upamo, se tudi prične izvrševati. Kako, izpredvidijo naši braveci iz nastopnega poziva:

Gospodom obrtnikom in delavcem v alpskih
deželah!

Rokodelstvo je imelo zlata tla, dokler je stalo trdno organizovano na krščanskih tleh. Že dolgo so napočili zanje slabi dnevi, in dasi se je mnogo poskušalo po zakonitem potu in po lastni pomoči rešiti obrtni stan, vender še krvavi iz tisoč ran in posamni njegovi oddelki so izročeni popolnemu propadu.

Tudi delavske razmere potrebujejo trdne organizacije na krščanskih tleh. Jeden del delavcev se je v obupnosti oklenil prekucijskih strank in je postal žrtva brezvestnih hujšakačev.

Rešitev za obrtni stan in za delavce je samo v praktičnem krščanstvu, t. j. v takih javnih napravah, ki se ravna po krščanskem pravem zakonu.

V organizacijo obrtnikov in delavcev, da se posvetujemo o sredstvih v odstranjenju opravičenih pritožb in da ustanovimo praktične koristne naprave, bo zboroval dne 8, 9. in 10. avgusta t. l. v Solnem gradu južno-avstrijski obrtni in delavski shod (za alpske dežele Predarlško, Tirole, Koroško, Štajersko, Kranjsko, Gorenjo Avstrijo in Solni grad.)

Ta shod bo vrh tega stopil v zvezo z zastopniki krščansko socialnega gibanja v dunajski prvostolnici in v Dolenji Avstriji in pri vsi samostojnosti, ki jo zahtevajo razmere alpskih dežel, bo omogočil složno delovanje z dunajskimi kršč.-soc. delavci.

Ta obrtni in delavski shod se bo pečal s praktičnimi nasveti. V razgovor pride:

Obrtna in delavska organizacija v alpskih deželah. Izvršitev zakona z dne 15. jan. 1895 o nedeljskem posvečevanju. Spopolnitev združnega življenja in sredstva v obrambo proti umazanemu tekmovanju. Vprašanje o obrtnih vajencih. Načrt načelnih določb, kako naj se nekateri obrtni izdelki (n. pr. črevljarsko blago, obleka i. t. d.) izključijo iz tvorniškega dela. — Ureditve

razmer v prometnih obrtih in še marsikaj drugih obrtnih zadev.

Dalje se bomo posvetovali o ustanovitvi hranilniških in posojilniških društev za obrtnike, društva za zidanje delavskih hiš, zavarovalnega zavoda za starost in onemoglost obrtnikov in delavcev, zavoda za posredovanje dela, krščanske železničarske zveze itd., itd. Delovanje imenovanih društev naj pokaže, da more kršč. delavska in obrtna stranka podajati delavcem in obrtnikom pravih, gospodarskih uspehov.

Ta obrtni in delavski shod naj da priložnost, vzlasti krščanskim zadrugam, obrtnim društvom, katol. in kršč.-soc. mojsterskim, — pomočniškim in delavskim društvom in zvezam z enakimi nameni, da odpošljejo svoje zastopnike.

Obrtniki! Delavci! Pripravite se, da pridete v zelo velikem številu k temu shodu. Pokažite, da noče kršč. rokodelstvo in obrt nič vedeti o tistih prekucijskih mislih, ki se širijo tudi v naših katoliških alpskih deželah! Obrtniki! Pokažite, da se zanimljete za rešitev svojega časti vrednega stanu in da se ne bojite žrtev. V jedi-nosti je moč!

Delavci! Dokazite, da niste odložili pametnega mišljenja, krščanskega čuvstvovanja in katoliškega prepričanja v boju za obstoj; dokazite s tem, da se udeležite shoda, da hočete v sporazumljenju z drugimi stanovi po mirnem in postavnem potu zboljšati svoje stanje.

Predlogi se morajo poslati vsaj do 15. julija; na kasneje poslane se ne bomo ozirali. — K temu shodu smejo tisti, ki dobe pri solnograškem odboru deležne listke. Zanje naj se vsaj do 1. avgusta oglašajo.

Vsi dopisi naj se pošiljajo g. Otonu Disu, Salzburg, Sigmund Haffnergasse 18.

Nadejamo se, da bodo tudi s Slovenskega delavci, obrtniki in njihovi prijatelji z veseljem pozdravili ta shod in se ga čim najštevilneje udeležili. Ne zamudimo lepe prilike in skrbimo vsak po svoji moči, da se bo tudi za slovenske kraje častno izvršil prvi poskus širše delavske in obrtne organizacije v krščanskem smislu. »Glasnikovo« uredništvo drage volje posreduje v ti zadevi. Živela naša organizacija!

Naša organizacija.

Slovensko katoliško delavsko društvo v Ljubljani priredi v nedeljo, dne 13. junija popoldne ob 3. uri shod v Mengšu. Shod bo v župnijskih prostorih, in sicer pri lepem vremenu zunaj, pri grdem pa v notranjih prostorih s sledečim vsporedom: a) Kaj hoče krščanski socializem? b) Politični položaj. c) Raznote-rosti. — K temu shodu vabi slovensko delavsko ljudstvo in njega prijatelje najuljudneje Odbor.

Železničarji pričeli so se tudi v Ljubljani zani-mati za krščansko-socialno organizacijo, posebno oni uslužbenci, ki niso nastavljeni stalno, za katere se je

socijalno-demokratska organizacija samo toliko brigala, da je pobirala od njih mesečne doneske. Predzadnji četrtek zvečer so imeli zopet shod po § 2., na katerem se je razgovarjalo o organizaciji in težnjah železniskega osebja. Shod je na povabilo železničarjev počastil tudi g. dr. Schweitzer, ki je v krasnem govoru kazal na bedo, dolžnosti in odgovornost železničarjev v njihovi službi. Dolžnost države in železničarskih podjetij je, zboljšati uslužbencem njih položaj. V tem smislu so stavili tudi krščanski socialisti v državnem zboru načrt zakona. Neki železničar je v temeljitem, z navdušenjem sprejetem govoru pojasnjeval razne nedostatke pri železniški službi. Ljubljana je jedna najdražjih mest glede življenja, in vendar morajo železniški delavci delati za tako majhno plačo. »Naš komat je brez futra«, in skrbeti moramo, da se ta komat pošteno »podfutra«. Govorilo se je še o novem društvu, o časopisih itd. Shod je bil mnogobrojno ob-iskan, tako da smejo železničarji upati na krepko krščansko-socialno organizacijo, katera mora gojiti kolegijalnost in zavednost železničarjev. Surovo napadanje tovarišev in prednikov ne sme dobiti prostora v tej organizaciji, pač pa stanovska zavest in medsebojno spoštovanje.

Naš nasprotnik. Cenjeni gospod urednik! Slišali ste morebiti i Vi že sem pa tje, v privatnih druž-bah in sploh, naglašati, da nam manjka v beli Lju-bljani poleg mnogih dobrih in slabih časnikov, ki jih že imamo, tudi še kakega izvrstnega humorističnega lista, ki bi z dobrimi dovtipi privoščil človeku, da se vsaj parkrat na mesec prav srčno nasmeje. Toda jaz sem drugačnih mislij in trdim ravno nasprotno, da nam namreč v Ljubljani tacega lista ne manjka. Vzeti blago-volite, cenjeni gospod urednik, le včasih »dičnega« sta-rosto med našim časopisjem »Slovenski Narod«, a pre-birati ga ni treba baš pazno in natančno, lahko kar brez naočnikov, ako bi jih tudi sicer izključno rabiti morali, premotrite »učene in temeljite« njegove sestavke, porodivše se iz še »učenejih« glavic »kunstnih« njego-vih urednikov, pa boste ostrmeli nad tamošnjo logiko in s to vezano doslednostjo. Bolje in odkriteje povedano, to Vam je pristen humor in več kot naraven, ki Vam gotovo ne razburi živcev, ampak le nudi izboren vžitek ter Vas, ko ste najmanj v to razpoloženi, pripravi v naj-prisrčnejši smeh in še boljso zabavo. Vzemite vse dobri stvari nasprotne časopise od prve jako poznate židovsko-liberalne časniške cunje doli do nesramnega »Eisenbah-ner-ja«, predrznega »Delavca« in njega vredne družice blebetave »Svobode« pa je ne najdete bolj blesteče do-slednosti v nedoslednosti in večjih logičnih kozlov, kot v tem sloviem glasilu naše elite-inteligence. Da bi Vam »statuiral eksemple«, to bi bilo pač odveč, da ne rečem naravnost smešno. Spominjam Vas le, kako je ob pri-likih lanskega soc. dem. zborovanja v kazinski dvorani glede bližajočega se prvega majnika »Slov. Narod« nas »krščansko socialne navihance« nazivati blagovolil ne-olikane ter nas slikal v primeri s splošno priznanimi surovimi demokrati kot neuke, torej globoko pod sociji stoječe elemente ter s tem pokazal takrat in še nebroj-nokrat pozneje svoje simpatije kot glasilo radikalno

(?) narodne (?) stranke z rudečo internacionalo. No, vsaj »Naroda« tudi sicer ni manjkalo ravno mnogokrat med zagovorniki raznarodnih naprednjakov, plačilo dobil je za svoje kandidate za časa volitev lepo številce soc. demokratiških glasov, povrhu pa preje in pozneje tudi še kako veledušno brco v neslanem »Delavcu«. Po notici, ki jo je »Narod« prinesel nekoč o nekem slovečem jezuitu, ki zanj niso taki, in ki se je baje izrazil pri- lično cesarju Viljemu o soc. dem. kot ubogih obrek- vancih, ki se slikajo v prečrni barvi, soditi je bilo, da se socijalističnega gibanja ne boji »Narod«, da pa se mu zde pač nevarne ideje dr. Krekove. Zato se pa ni- sem dosti mogel načuditi, ko sem bral v »Narodu« od 12. m. m. članek, kjer se postavi pisec na odločno an- tisocijalno stališče in ko pravi, da, če bi bil socijalizem opravičen kot tak med Nemci, Francozi itd., ne more in ne sme biti opravičen med malimi narodi in torej po nobeni ceni ne posebej še med Slovenci. Postati socijalist, pravi se po »Narodovem« besedilu, poitalijan- čiti, ponemčiti se. Tako spoznanje dejstev, četudi je ne- koliko pozno, nas jako veseli, če smemo vzeti oni čla- nek resno, kajti v prvem hipu zdelo se mi je in »Nar.« naj mi ne zameri, kakor da bi bil člankar, predno je bil vsvarjen oni članek, malo prezaupno pogledal lju- beznjivemu Bahuzu v obraz, da je mogel postati hipoma tako strog antisocius. — Zamislil sem se pri čitanju onega članka nehote v sobo bolnikovo, na kojega željo pride zdravnik, ki spoznavši hudo bolezen, opozarja na visokost nevarnosti in mogočnost bodoče smrti. S tem je opravil zdravnik že jeden del svojega posla. Nasvetovati dobrih in uspešno pri zdravljenju delujočih lekov, to je ostali kos njegove naloge. Če zdravnik tega ne bi sto- riti mogel, no potem pač ne zasluži cenjenega naslova, njemu damo slovo. In temu zdravniku zdel se mi je sličen v omenjenem slučaju »Slov. Narod«. On piše za zdravlilo le vodo in vodo ter reže prazno slamo in veže otrobe ob postelji socijalno-bolnega našega ljudstva. — Dobri zdravniki pa so vsi oni, ki z besedo, še bolj pa z dejanji delajo za zboljšanje naših odnošajev v socijal- nem oziru, ki pa od zloglasne strani zanjejo mesto pri- znanja in pohvale le smeh in zaničevanje. Čudno vse- kako, kako da se upa tisti »Narod«, ki sklepa ob vo- litvah kompromise z najrazličnejimi elementi, gledaje le na število in ne na kvaliteto, seveda po principu »na- men posvečuje sredstva« oni »Narod«, kojega slavni šefi & Comp. so se na zaupnem shodu izrekli z o p e r raznarodujočo judokracijo in za kršč.-soc. program, ki pa sicer kot smo videli, prav rad vkljub temu koketuje z demokrati, oni »Narod«, ki nima prjazne besede za naše dom. kršč. socijalce, napram katerim zgublja vse pojme o objektivnosti, ki pa le to prav dobro pozna nasproti našim narodnim in verskim nasprotnikom, pri- digovati sedaj, kako pogubne so zlasti za nas Slovence ideje Marksove, Bebelove itd. Dvoje je mogoče, da je mislil »Narod« z onim člankom resno ali neresno. Če ga je vzel resno, potem je neznačajan, ker spreminja barve kot kameleon, če vpoštevamo prejšnjo njegovo taktiko, če pa ni mislil resno, potem ga pomilujemo kot

političnega šaljivca, ter obžalujemo iz srca. Sicer pa to, kar smo dosedaj povedali ni nič novega, kot tak je ja »Narod« poznat že dolgo časa sem. In nič se ni čuditi izjavam »Slov. Sveta«, »Delavca« i. dr., storjenih še pred časom, v kojih najodločneje obsojajo omenjeno glasilo, kot list, katerega naj se sramuje slovenska inte- ligenca. Če ga obsojajo tako njemu po duhu sorodni listi, kaj naj rečemo mi? In po pravici sramujejo se ga i že lastni somisljeniki. In če hočemo v obče karakte- rizovati pisavo »Slov. Nar.«, priznati moramo, da je bolj vredna lista, ki bi se klical ne »Slov. Narod«, am- pak »Ljubljanski Kikiriki«. List, ki je danes tak, jutri drugačen, ki se s svojim lastnim programom bije v obraz, ki potemtakem obuja v čitatelju le pomilovanje in smeh, ki nam ne služi kot duševna hrana v krutem narodnem boju, tak list je vsekako političen burkež. — S »Slov. Narodom« smo torej na čistem, svetovali bi mu le, da spremeni svojo staro obrabljeno za razmere njegove že smešno postalo firmo, ter se primerno pre- krsti s poljubnim imeom, kot humoristično-šaljiv list za slovensko-narodno-radikalno-nemškutarsko-judokratsko, torej vsekako politiški svobodomiselno stranko.

Iz Dobrepolj. Dragi Tone! V predzadnjem »Glas- niku« me je vspodbudil tvoj cenjeni dopis, da sem takoj popustil plug in motiko in prijel za pero. Morda je res kedo mislil, da vže dremujemo pri nas, in da nimamo kaj poročati v časnike. A temu ni tako. Odkar so se začela snovati naša društva, dogodilo se je toliko kri- tičnih pojavov, da bi napolnili vse »Glasnikove« prostore, ko bi hoteli vse objaviti. Toda mi nočemo tega, rajši v duhu potrpežljivosti prenašamo vsa nasprotstva ter le želimo in upamo, da prej ali slej tudi naši nasprotniki spoznajo svojo zmoto. Predragi Tone! Morda si misliš, da res bralno društvo, posojilnica in zadruga delajo ne- mir in sovraštvo, kakor se je ravno ob zadnjih volitvah očitalo? Vsakemu je znano, da so se naši »ljubeznjivi prijatelji« od trdih kmečkih žuljev postavili na stole, na katerih sedaj široko sedijo. Druge vrste prijatelji pa so njihovi posiljeni hlapci, ki se z njimi vred nam rogajo in posmehujejo ter želijo prej ali slej vničiti naša društva. To jim je jedini smoter, da bi zadobili veljavno »ko- mando« in čast svojega gospodstva, ker imajo »srce za narod«. Zakaj jih bodejo v oči naša društva, je samo po sebi umevno. Ali veš, kedo se je brigal pred malo leti za kako stvar? Nihče! Časnikov ljudstvo ni bralo. Volitve so se prepuščale »učenim možem«, ker »zabiti« kmetje so se res morali sramovati vtikati se v politične in druge stvari, ker je bilo itak vedno dovolj »izobra- ženih mož«, ki so z vso požrtvovalnostjo pošteno skrbeli za svoj in občni blagor! Kdo se je brigal pred nekaj leti za javne, politične in druge stvari? Da je bilo le dovolj koruze in krompirja, pa smo tičali za pečjo in potrpežljivo prenašali vsa bremena. Prišli pa so res še o pravem času možje iz naroda, da so vže za robu propada rešili kmetško gospodarstvo. Najprvo so se prirejali ljudski shodi, ki so dober sad obrodili. Dobro nam je še v spominu prvi ljudski shod 29. junija 1895 v Podgori pri Dobrepoljah. Ljudstvo se je navzelo dobrih

naukov, posluževalo se svojih pravic ter z združenimi močmi delalo za neodvisnost kmečkega stanu. Da so tudi manjši shodi važnega pomena, smo se že večkrat prepričali. Za take shode so jako prilična bralna društva, katero smo pred par leti ustanovili. Ljudstvo si splošno želi deželne ali splošne zavarovalnice. Upamo, da bodo merodajni krogi kmalu zadostili naši želji. Kakor se govori, bomo imeli letos ljudski shod. Gosp. posl. dr. Šusteršič je vže blage volje obljubil priti, kadar ga povabimo. Volilci ga želijo spoznati in mu osebno skazati spoštovanje in zaupanje. — V kratkem bomo imeli dva občna zbora, namreč posojilnice in zadruga. Natančneje o tem prihodnjic.

Ferdinand, zadrugar.

Delavsko gibanje na Koroškem. Celovski »Mir« v zadnji številki prinaša dvojce zanimivih poročil o delavskem gibanju na Koroškem. Poroča, da se socijalni domokratje prešerno sopirijo tudi na Koroškem, da se jim uspešno zoperstavljajo tudi krščanski delavci. — Iz Velikova se piše imenovanemu listu: Po plakatih se je po našem mestu naznanilo, da bo 27. aprila t. l. ob polu 9. uri zvečer v Kolorosovi gostilni povodom bližajočega se 1. maja socijalno-demokratsko zborovanje, pri kojem bo kot govornica nastopila znana socijalno-demokratska govornica Terezija Nötscher iz Dunaja. Radovednost, žensko slišati govoriti, je privabila kakih 200 ljudij obojnega spola v Kolorosovo pivovarno; prišli so tudi tukajšnji nacijonalci (!!) s svojim voditeljem in tudi drugo mestno »razumništvo«. Govornica Nötscher, bivša igralka, govorila je s krepkim glasom, in seveda v socijal-demokratskem smislu, celo uro in pol in je pozvala navzoče pristase, naj prav imenitno proslavljajo dan 1. maja. Iz njenega govora moram posebno to omeniti, da je govorila za jezikovno naredbo na Českem. Radi tega so navzoči nemški nacijonalci, ki pa tukaj posebno radi pijejo češko plzensko pivo, kar besneli. Sad shoda pa je bil, da so se tukajšnji socijal-demokratje v polnem številu in z godbo na šestih dvovprežnih vozovih odpeljali na socijalno-demokratski shod v Mostič. Graje vredno pa je, da se mestna godba, koje kapelnik je mestni organist (!) g. Jaric, dá zlorabiti za take namene. Ali smo prišli že tako daleč? — Dopisnik iz Prevalj poroča: Kako »dobri katoličani« so naši rudeči bratje, dokazuje letošnja velikonočna nedelja. Dva (seveda izmed voditeljev) sta porabila čas, predno se je pričela procesija, da sta »okinčala« kraje, kjer so morali udeleženci procesije mimo iti, s povabili na socijalističen shod, ki bi se imel vršiti na velikonočni ponedeljek ob 2. uri popoldne, torej med krščanskim naukom! Med tem, ko so oznanjevali možnarji v naših vernih katoliških krajih čast od smrti vstalega, so vabili »decimal-semokratje« (kakor jih tukaj »ferderbajo«) ljudi k shodu, kjer se mu ta čast jemlje. Shod se jim je ponesrečil in je bil slabo obiskan. Zanimivo je, da so celo iz bele Ljubljane pozvali rudečega »sodruka« Kristana, da bi prodajal rudečo modrost v slovenski torbici. Govoril je slovenski. Upajmo, da je imel vsaj toliko vspeha, da so mu navdušeni tovariši pot plačali — vsaj nazaj! — Prvi majnik, o katerem so obravnavali na istem shodu, je bil

tukaj za socijaliste silno delavniku, k večjemu »plavemu pondeljku« podoben. Zjutraj so s svojo godbo, za katero so si note izposodili brčkone od par starih mačkov, trobili skozi vas, in vsi »kužeji« so jim hvalo lajali. Z njimi so prešerno in zmagovalno stopicali kaki trije socijalisti, seveda »voditelji« stranke. Široki klobuki, rudeča »kravata«, malo črez-nočne megle v sicer prazni glavi, beseda »Pfaff« v ustih — in socijalist je gotov. Cela slovesnost je bila tako silno smešna, da so zmotili še otroke, ki so jih imeli za norce v pustu. — Na belo nedeljo dné 25. aprila smo imeli shod katoliškega delavskega društva. Z vesgljem je opazovati, da postaja zanimanje za društvo čim dalje večje. Najpreje govori delavec »črni« Kristan, kateri nasproti »rudečemu« Kristanu govori o praznovanju določenih dnij, a v krščanskem smislu. Dobro zasoli »socijem«, ki molitev smesijo in pravijo: »nam se tudi brez molitve dobro godi« s tem, da jim odgovori z besedami neke ženske: Moje svinje tudi ne molijo, pa se jim tudi dobro godi. — Potem razloži č. g. kaplan Eichholzer zgodovinsko socijaldemokratsko geslo: »Prostost, enakost, bratstvo«, in dokaže, da bi se spremenile v rudeči državi te besede v sužnost, v neenakost in najhujše sovraštvo med ljudmi. — Delavec G. spodbuja društvenike, naj se tesno združijo in redno prihajajo k shodom. Govornik sam je v treh letih samo enkrat zborovanje zamudil. (Vrlo!) Mi bomo prvi majnik celi mesec, ne pa samo en dan praznovali pri majnikovi pobožnosti. Č. g. kaplan Križaj odgovori na ugovor socijev, da katoliška cerkev ne mara pomagati delavcem, s tem da dokaže, kako je cerkev zmerom pomagala, kedar ni imela sama zvezanih rok. Da zdaj ne more več, kakor nekdanj, je povzročeno po dandanašnjem večjidel protikrščanskem zakonodajstvu. Liberalizem in nacijonalizem s podporo prostozidarstva nasprotujeta cerkvi, ker se bojita razširjanja krščanskega duha, ki jima je nasproten in nevaren. Socijalna demokracija in anarhizem sta kruta sovražnika cerkve, ker ona širi med vsemi, tudi delavskimi stanovi, zadovoljnost in blagostanje. Ravno to pa je socijalistom v kvar, ki sami hočejo vse najprej na beraško palico spraviti, predno svojo državo ustanovijo. Takim sovražnikom nasproti je seveda cerkev preslaba. Zakaj, čeravno so si nacijonalci in mednarodni socijalisti, liberalni bogatini in praznožepni anarhisti nasprotniki, se vendar združijo, kadar se gre proti katoliški cerkvi, kakor sta se sprizajnila Herodež in Pilat, ko je šlo proti Kristusu. To nas učijo dogodki v Gradcu, kjer so visoki liberalni uradniki in nemški nacijonalci za socijalista glasovali, de ni zmagal katoliški nemški duhoven. Navzoči so po sboru še nekaj časa skupaj ostali in tudi nekaj novih udov smo spet pridobili. — Dostavljamo le iskreno željo, da se krščanska organizacija delavskih stanov krepko razširja tudi na Koroškem v krepko bran zoper stare liberalne in nove rudeče naše nasprotnike.

Politika po svetu.

Krščanski socijalci in zborniška večina. Gotovo se mnogi naših somišljenikov vprašujejo, kakšno je razmerje krščanskih socijalistov v državni zbornici do sedanje večine. Saj so nam in našim težnjam po svojem delu in po svojih uspehih krščanski socijalisti pod vodstvom neustrašenega dr. Luegerja v mnogih ozirih prijazen vzor. Čudimo se njihovim čilim naporom. Dan za dnem poučujejo pri shodih ljudstvo; novoizvoljeni poslanci vporabljajo ves prosti čas v organizacijo, v razširjevanje krščansko-socijalnih idej. Možje delajo in sicer brez strahu za dobro stvar. Zato zaslužijo splošno priznanje. Nas so v naših nežnih narodnih čustvih že večkrat nemilo zadeli. Proti celjski gimnaziji so govorili in glasevali, nemški značaj dunajskega mesta so pretirano zagovarjali, in letos so se postavili glede na jezikovne naredbe na Slovanom nasprotno stališče. Kaj naj porečemo o njih. To postopanje se ne da opravičiti, dasi je v marsičem razložljivo. Mlada stranka noče izgubiti svoje agitacijske sile pri nemškem ljudstvu, katero hoče pred vsem iztrgati liberalstvu. A poleg tega ne smemo pozabiti, da tudi nam Slovanom krščanski socijalisti mnogo koristijo: v političnem, narodnem in državnopravnem oziru s svojim odločnim bojem proti mažarski nadvladi, v vseh ozirih pa s tem, da hočejo s temeljitimi gospodarskimi preosnovami dati ljudstvu gmotno trdnost in s tem ustanoviti zdravo demokratstvo. Vrh tega pa moramo objaviti izza zadnjega časa še jasnejši pojav krščansko-socijalnega prijateljstva z nami, oziroma z večino. Krščanski socijalisti so se zadnji čas že čisto najodločnejše postavili na pravo centralistiško, federalistiško stališče. In sicer niso tega stališča zagovarjali le glede na avtonomijo dežel, marveč tudi z ozirom na avtonomijo narodov. „Deutsches Volksblatt“ je razmotrivalo, kako bi se rešilo narodnostno vprašanje v Avstriji, prišel do zaključka, da je jedina pomoč — federalizem. Zagovarjal je v svojem članku najodkritejše zjedinjeno Jugoslavijo. In pred par dnevi je zopet, govoreč o razpuščenem državnem zboru dejal, da Nemci morajo ostati v manjšini, dokler ne puste svojega centralistiškega načela. Mi z veseljem to beležimo in po pravici sodimo, da nismo tudi dejansko več daleč vsaksebi. Naravnost pristavljamo, da se nam zde krščanski socijalisti neizogibno potreben činitelj v državnoborskem delovanju in da spadajo prav posebno v zvezo tistih strank, ki hočejo uspešnega resnega dela.

Z Ebenhohovim šolskim predlogom, stavljenim zadnji čas v dunajskem parlamentu, dobil je vroči boj, ki se bije že leta in leta za v resnici prepotrebno prevstrojo nove — moderne šole, nekoliko konkretnije lice. Seveda je vsled tega nastal pri vseh ekstremnih strankah grozen krik, in ljut odpor in nemalo pikre so sodbe raznih listov o stavljenem predlogu. Da verska šola, to je strašilo. Zatorej katoliško zavedni poslanci, vstrajajte pri svojih versko šolo zadevajočih zahtevah energično dalje. Verska šola, to vam boji bojna parola, s katero

bodete najlojše sovražnike pravega napredka in omike steptali v prah; kajti oni dobro vedo, da postanejo z vpeljano versko šolo tla za nje vroča, z nje prvimi uspehi pa, da jim je odklenkalo. Razumevno je torej javkanje raznih radikalnih in ne radikalnih listov, a smešno naravnost predrzno vmešavanje v verska vprašanja od strani judovsko-liberalnih čifutskih cunj, ker mi gotovo ne bomo vprašali židov za mnenje o potrebi šolske prevstroje v verskem pogledu, pač pa imamo zanje le pomilovalen nasmeh. Kar se predloga samega tiče, ne obeta sicer v slučaju obistinjenja popolnega zboljšanja, bil bi pa pač služil kot steza k boljšim časom, kojih se nekateri tako hudo bojé. Vprašali bi jih le, zakaj se vendar jednako pohvalno kakor o obstoječi šoli, ne izreko i o današnjem socijalističnem gibanju in obstoječih odnošajih sploh, ki so že več ali manj plod nove šole. O doslednost kje si?

Razvedrilo.

Kdo kviri ljudstvo?

(Po Bolandenu priredil Jožef Volc.)

(Dalje.)

Knez je pazljivo poslušal govor agitatorja. Občudoval je prav toli njegovo zgovornost kot spretnost, kako je iz navideznih dejstev izvajal napačne sklepe. Ko h sklepu govora opazi zadrego goljufanih deželanov, zmračé in užalosté se mu obrazne poteze.

»No, gospod župan, kako vam kaj ugaja govor?« povpraša Kogoj soseda.

»Kar prav nič ne,« dé občinski predstojnik. »Jaz poznam socije, zviti lesjaki so in zapeljivci. Sociji kažejo ljudem, katere nameravajo zapeljati, vedno le ovčjo obleko, ne pa volčje, katero nosijo pod ono. Prav tak je tudi ta Ragla. Mnogokaj je resnica, kar je govoril, a kar je krivičnega in kvarljivega med njimi, ni omenil. — To bi jaz sociju rad povedal in ljudem oči izmil in jih posvaril pred zapeljivcem, — pa ne morem, ne znam, — govornik živ dan nisem bil!«

Župnik Orel vstane. Vse utihne. Pazljivo zro poslušalci v »gospoda«, ki se je z neomadeževanim življenjem, nesebično požrtvovalnostjo in s skrbjo za časní in večni blagor župljanov vže zdavnaj pridobil srca vseh.

»Par pripemb bi rad dostavil,« dé z močnim glasom. »Občeznano pa je, da imajo soc. demokrati navado vsakogar preupiti, kdor jim ne govori po volji. Zato izjavljam, da bodem govoril le onaj, če me nasprotniki ne bodo motili z divjim upitjem.«

»Le govorite, gospod župnik, — veseli me!« zakliče župan. »Če se predrzne kak socij vas motiti, — pri priči bo ležal zunaj. Dè-tè smert, — v Švici smo mi gospodje!«

Ta odkrita in grčava izjava je kmetom ugajala. Zadovoljno so se zasmejali in zaploskali.

Župnik stopi na govorniški oder. Socijalni demokrati strupeni zro vanj. Kmetje pa se spogledujejo in namežikujejo.

•Tudi tu v gostilni vam danes govorim kot vaš od Boga in sv. cerkve poslani dušni pastir, prične župnik z močnim glasom. •Moje petnajstletno delovanje med vami je gotov dokaz, da sem vse znanje in dejanje, vse svoje moči, da celó življenje svoje posvetil s početka le vaši časni in večni sreči. Po zapovedi Jezusa Kristusa je to dolžnost dobrega pastirja. V tem duhu vam tudi zdaj govorim. Volkove bi rad odgnal, ki so prilomastili med mojo čredo, ovce zvajati in zapeljevat. — Socijalni demokrat je poprej omenil nekatera žuleča bremena, ki jih tudi jaz priznavam. Če je pa trdil, da bo socijalna demokracija ta bremena, te nezdrave razmere odstranila in uvela obče blaženstvo na zemlji — je tako govorjenje laž in pristna goljufija. Uprav narobe res! Ni ga hujšega tlačanstva kot robstvo socijalne demokracije! Po njihovem uku je osebna lastnina — tatvina. Vse premoženje ljudij treba spremeniti v občo lastnino, ali kakor pravijo: kolektivni kapital. Po tem uku treba vam vzeti vaše njive, vaše travnike, vaše hiše, vašo živino, vse... Celo otrok bi vam ne pustili, marveč odvédli bi jih v javna odgojevališča, da bi ondi po svojih najboljših močeh podivjali in poživilili. Celo vsak krščanski zakon bi se moral razdreti, ker soc. dem. nameravajo uvesti prosto ljubezen; vlačugarstvo in uprav pasjo pohotnost. •

Tu je bilo pa tudi socijalnim demokratom zadosti. Tacih udarcev niso mogli mirno prenašati. Doslej so besno z zobmi skripali in z očij jim je sijala skrajna razljutenost. — V hipu vsi hkrati zarujové, zakričé, za-ceptajo...

Župan se dvigne.

•Možje, pomelite vên te smeti!• zapové gromčim glasom.

En hip, dva... pa so bili opravljeni. Bledi so se krivili sociji pod trdimi kmetijskimi pestmi in proti durim je bilo neko čudno porivanje. Zunaj pa so gromeli votli zvoki, kod bi kdo nabijal na polne vreče, zatem oh in oj... In spet vsé mirno. Profosi so se vrnili v sobano in gospod Orel je nadaljeval:

•Ne glede na neizvedljive, drzne in bedaste nakane, s katerimi hočejo socijalni demokrati svet osrečiti, opozorim vas le na eno, — in v tem enem je vse. — Trdim smelo, da prav kristjan ne more biti socijalni demokrat; in nasprotno socijalni demokrat ne more biti prav kristjan. Med kristjanom in socijalnim demokratom je isto nezdržljivo nasprotje, kot med dnevom in nočjo, med lučjo in temo, med vero in nevero. Socijalni demokrati naravnost trdé, da ni Boga. Oni ne verujejo, da bi gospodovalo kako višje bitje nad nami, oni za-metujejo vsako nebesko oblast. Znani voditelj socijalistov je kriknil na strankarskem shodu v Halle: •Naša stranka ne prizna nobene oblasti, ne zemeljske, ne nebeske.• Drug voditelj soc. demokratov, Bebel, dejal je v nemškem državnem zboru: •Mi smo sovražniki vsake oblasti, nebeske in svetne. Nebesa prepustimo angelom in vrbcem. — Socijalno-demokratski pisatelj Dietzgen piše: •Najvišje bitje je izomikana človeška družba. •*)

*) Dietzgen, die Religion d. Soc. Dem. str. 17.

Drug soc.-dem. pisatelj trdi: •Krščanstvo je človeška izmišljotina kot vsaka druga vera. Kristusa — kdo pa vé, če je res živel? — jeli so še le pozneje kot učlovečenega Boga častiti. •*) Vsak šolarček, ki se uči katekizma, zamore ovreči tako trditev, ki je prav tako neumna kot zlobna. Vsako dete ume, da mora tudi zakonodajalec biti, če so zakoni; in ker ima nebo in zemlja neopovržne natorne zakone, kdo bi trdil, da si jih je natora sama dala? Vsak otrok jasno spoznava, da natorne postave nujno zahtevajo čeznatorno bitje. Vsak šolarček vé, da je apostol Peter očito izjavil Kristusu: »Ti si Kristus, Sin živega Boga. • On vé povedati o prej nevernem apostolu Tomažu, ki je zdrsnil na kolena pred Kristusom in zaklical: •Moj Gospod in moj Bog!• Vsak učenec vé, da so morali skoro vsi apostoli mučeniške smrti umreti prav zastran tega, ker so učili, da je Jezus Sin božji, da je božji, svet tudi njegov nauk. Gotovo je, da bi ne bili tega oznanjevali, da niso bili o vsem tem do dna duše prepričani. In prav tako vsak otrok vé, da so farizeji uprav zastran tega Gospoda preganjali in tožili, ker je učil, da je i On Bog, kot Oče. — In kar vé vsako otroče, tega zaslepljeni socijalni demokrati ne vedo in trobijo prej kot slej: Kristusa so še le pozneje kot učlovečenega Boga jeli častiti. •

(Dalje sledi.)

*) Soc. dem. Bibliothek, XII., str. 7.

Drobtine.

Boj z obrekovalci. Naši nasprotniki bi radi katol. del. družbo idrijsko v zlici vode utopiti, zato si izmišljujejo vedno nove laži. Zadnje dni so izlegli zopet novo jajce. Govoré namreč, da sem podpisani podpredsednik vpričo več mož, odbornikov kat. del. družbe, prvo nedeljo v aprilu sprožil nekaj mislij za zboljšanje delavskih razmer, na kar da sta gg. Treven in Goli vzrastla, češ delavec ima že zadosti, če ne še preveč. Glede na to govorico izjavljam, da je vse to sama laž. Pogovarjali smo se res o delavskih razmerah, njih zboljšanju, posebno pa, kako bi z novim našim delavskim poslan-cem stopili v dotiko. Da bi pa imeli delavci dovolj ali se preveč, rekel ni ne Treven, ne Goli, ne kdo drugi, torej tudi ni res, da bi bil jaz na to s psovkami obkladan odšel iz one družbe in odložil častno mesto podpredsednika. S takimi in enakimi lažmi razdvojili bi nasprotniki radi družbo — verjemite mi, da se za-stonj trudite, razderete je ne še tako hitro, le tesneje nas združujete!

Franc Svetličič,

podpredsednik katol. del. družbe.

Iz Zagorja ob Savi. •Gloria in excelsis Deo• — to je bilo vpitja pri nas, ko je bil M. Čobal v Ljubljani popolnoma oproščen. •Farovška• stranka je torej tista, ki laže najostudnejše. Brrr! Ta je tista stranka, ki se bori z nesramnim ovađstvom proti soc. demokraciji. Kakor je znano vsem krščanskim socijalistom,

so soc. dem. tiste nedolžne ovčice, tista jagnjeta, ki se kar tresejo strahu pred volkom, »farovsko« stranko. Eh! Le glejte jih, kako njih princ Čobal in general Kristan pobožno zavijata oči proti nebu, češ, ali je to krščanska ljubezen, da nam »farji« tako nasprotujejo? Saj se vendar ne poganjamo za ničemer, kakor za zboljšanje delavskega stanu. In tako dalje, do sodnega dne. Proč torej s farovsko stranko; ta je zvezana z judi in kapitalisti, ta stranka izkorišča delavce, jim pije mozeg in kri, — tem ubogim delavcem. — Torej na grmado s kršč. socialisti. V ogenj z njimi! Saj drugega tako niso vredni ti ljudje, ki drže z maziljenimi »farji« . . . Ah, kako bi bilo to sladko, posebno zagorskim rudečim babam, ko bi se na rudeči grmadi pekla »maziljenca« župnik in kaplan! Ah, blaženi časi so spet tukaj, »ko grmade so svete gorele«. Vsak, kdor ni rudeč, kdor ne priseza na nov evangelij Čobalov in Kristanov, vsak mora goreti na grmadi, kakor veša, ki pade v luč, in na onem svetu ga čaka peklenški ogenj! In potem, ko bi vse maziljenec na grmadah sežgali in njih privržence na šafotu poklali, kakor so prakticirali pred sto leti in l. 1871 v Parizu francoski rudeči bratci, potem bi se še le pričel sveti rudeči družabni red . . . kaj ne, gosp. urednik, to so pobožne misli rudečkarjev! Da, ta sveti rudeči družabni red! Na dan volitve za kurjo peto so kričali »dejmo krasti«: aj . . . je crknil! Kaj ne, kako fino olikani so rudeči odrešeniki. Na mestu: na korajžo vpijejo: uf aj . . .! Če gre kaplan v Ljubljano s poštnim vlakom in se z njim privleče par pijanih »sodrugov« iz Hrastnika ali drugod, ga počaste pred celim vlakom in očitno na kolodvoru z njih bojnim klicem: »Živio aj . . .!« Če se jim naš »Dom« prelep zdi, ga od vseh strani, polijejo z gnojnico. In tako je dobil naš »Dom« od rudečih prekrasno »frčado«. Neki zlobnež je trdil, videvši fino olikanost nasprotnikov in njih bratstvo, da so se rudeči na »Domu« fotografirali. Zlasti jedna črta je Čobalovemu nosu tako podobna, kakor krajcar krajcarju. Če se hočejo zagorski knapje prikupiti »izkoriščevalcu« dr. Kreku, tedaj si izmislijo, da je ta gospod govoril na Dunaju z oper delavce, češ, imajo že zadosti 70 ali 80 kr. na dan. In Čobal je menda celo telegram dobil z Dunaja, da je res to tako . . . Pravil je tudi ta agent glažarjem, da ko bi on mogel povedati, kakšen je dr. Krek, bi ga imeli do grla zadosti. Kdo torej laže, grdi, farizejski hinavci? Ti ljudje, ki take infamne, ostudne, peklenške lazi trosijo okolu o dr. Kreku, ti ljudje očitajo nam, da mi trosimo najostudnejše lazi o njih! Kateri krščanski socialist bi ne pomiloval teh zaslepljenec, na katerih menda »svet sloni«? Kot vstopnino na dan prvega majnika k »veselici« so morali plačevati »trpini« 20 do 30 kr. Presneto nizka vstopnina, posebno če so morali piti udeleženci pivo »trpinov«. Vstopnice so dobivali »trpini« seveda tiskane. — Na zadnji strani se je bralo: 8 ur za delo, 8 ur za počitek in 8 ur za omiko. Da, te bi bilo treba ne samo 8 ur, ampak 24 ur rudečim divjakom. Potem bi vsaj ne lagali 24 ur na dan, kakor to delajo sedaj. O ti sveti,

rudeči družabni red! Tako je vskliknil Franc Gobeč, steklobrusec, ko je moral pobrati kopita iz Zagorja samo zaradi tega, ker je bil aj . . . r! Spraviti človeka ob kruh, kakor znajo rudeči bratci, to jim je tako prijetno in sladko! Eh, kajpada, »svoboda«, jednakost, bratstvo. Kdo se ne smeje? H koncu še želimo, da bi ta »Glasnik« Čobalu in Kristanu ne pokvaril večerje! — Našim pa rečemo: Le naprej! Z Bogom za krščansko ljudstvo!

Svoboda social demokratov je najostudnejše robstvo, in ravno tista, kakoršno so umevali in rabili »bratje« o priliki francoske prekucije. Svoboda na jeziku prekucuhov ni imela nikdar družega pomena, kakor suženjstvo za vse, ki niso njih mišljenja, pred vsem pa nasilstvo krščanske zavesti. Ječe niso nikdar tako napolnjene, kakor kader vladajo svobodnjaki. Ko so puntarji v osemnajstem stoletju napadli Bastiljo, niso našli v tej vtrjeni ječi več kakor sedem jetnikov. Ko je pa gospodarila svoboda, so izpremenili samostane in šole v jetnišnice, v katerih je tedaj sedelo 400.000 »sumljivih«, ne zločincev, katerim bi se bilo dokazalo kako hudodelstvo, ampak ljudij, ki so bili le na sumu, da niso odkritosrčni prekucuhi. Leta 1871, ko je gospodarila rudeča komuna, je bilo s svobodo ravno tako. Prepevaje svobodoljubne pesmi so kovali verige drugače mislečim. Ko so pognala drevesa svobode na Francoskem, zrastle je iz zemlje 44.000 giljotin, glavosečnic, ki so imeli dela na pretek. 6.000 rabeljskih mož je trebilo in čistilo deželo s kartečami in puškami aristokratov, plemenitnikov in monarhistov. Vse se je godilo v imenu svobode. Naši rudeči sociji pa psujejo, pljujejo, rjovejo in, ker ne morejo s poleni in krogli, pa bijejo s stoli in bombardirajo z vrčki. Za se tirjajo svobodo divjaštva, krščanskim socialistom pa bi radi prepustili prav širokodušno svobodo, prejemati brec, zaušnice in pljunke. Lepa hvala za tako social-demokratsko svobodo! Raje se bomo branili.

Služba božja na Rožniku. V nedeljo, 13. t. m., imajo delavci iz ljubljanske predilnice skupno službo božjo na Rožniku ob 9. uri. Pri sv. masi pojejo pevci sl. pevskega društva »Zvon«. K tej vsakoletni slavnosti vabijo delavci iz predilnice vse svoje prijatelje in sodelavce k obilni vdeležbi.

Kako se postopa z delavci? V tukajšnji Globočnikovi tvornici za žreblje je delal že 25 let marljivo in zvesto, kot mu izveščuje uradno spričevalo, Josip Hauptmann, član slovenskega katoliškega delavskega društva, znan kot trezen in resen mož. Pri predzadnjem shodu našega društva, ko se je slo za osemurni delavnik, je pripomnil Hauptmann, da bi se moralo odpraviti akordno delo. Ob ti priliki ni imenoval nobene tvornice in sploh nobenega delodajalca, kot spričujejo jednoglasno vsi zborovalci. Voditelju Globočnikove tvornice se je ta zadeva lažnjivo opisala in ta je delavca Jos. Hauptmanna po 25 letni službi od dela odgnal. To je vnebovpijoče, tembolj ker se je tudi gospodarju vse pojasnilo in se ne more izgovarjati, da ne pozna zadeve. Ubogi delavec, ki je izgubil najboljše moči v tvornici, je sedaj

brez dela in brez zaslužka s celo svojo rodbino. Že velikokrat smo skusili, da kapitalisti bolj preganjajo krščansko organizacijo kot socialne demokrate. S tem sami sebi izkopavajo brezдно. Zapomnili si bomo to zadevo in jo porabili, da bo zvenela v ušesih zatiralcem brezpravnih delavskih sužnjev. Sram jih bilo!

Kako učé socialni demokratje svoje otroke. V neki praški šoli je enajstletni Adolf Stiepany na vso moč nagajal svojemu katehetu F. Karlickemu. Svojim učencem je govoril ta sprideni dečko, da ni Boga in naj nikar ne verjamejo, kar jih uči katehet. Tako je pričal pred sodiščem jeden njegov tovariš, da mu je dejal: 'Ti si norec, če vse verjameš, kar pravi katehet.' Naučil se ni nikedar nič. Ko ga je katehet opomnil, je metal knjige pod klop, kričal in se sploh surovo obnašal. Katehet ga je s šibico trikrat udaril. In njegov oče je šel brz tožit. Pred sodiščem je skušal sodnik odvrniti očeta od tožbe, a ta je rekel, da je brez vere, da je socialni demokrat in da zahteva njegova socialno-demokratska stranka to tožbo. — Iz tega se vidi, kakšni so socialni demokratje in ali imajo tisti prav, ki jih imenujejo brezbožne sovražnike vsake vere.

Konsumna društva. Že večkrat smo poudarjali pomen konsumnih društev. Ravno tam, kjer vlada največja sloboda v Evropi, na Švicarskem, se konsumna društva najlepše razcvetajo. Iz naslednjih podatkov za leto 1896. se to najjasneje razvidi:

	Štev. kons. društev	udov	1 ud pride na prebivalcev
Švica	252	750.000	11.290
Angleška	1421	1.169.000	27.122
Francoska	1089	500.000	35.209
Nemčija	1339	38.250	38.250

V najem se daje

ključavničarska delavnica v Škofji Loki, ki obstoji že nad 200 let, z 20 gld. poročstva. — Ponudbe sprejema lastnica Uršula Jesenko v Škofji Loki št. 32.

Čast domačemu obrtu!

Svoji k svojim!

Preč. duhovščini in sl. občinstvu se priporočam v izdelovanje

vsakovrstne obleke po zelo nizki ceni z dobro postrežbo

Fr. Pavšner

krojač

Valvazorjev trg št. 4
v Ljubljani.

Jakob Oblak,

podobar in pozlatar,

v Ljubljani, Križevniške ulice št. 7

priporoča svojo obrt občinstvu, zlasti duhovščini in mizarjem.

urar

LUKA VILHAR

urar

Vodnikove ulice št. 4

priporoča veliko zalogo trpežnega, ličnega blaga po najnižjih cenah.

Fr. Breskvar

knjigovez Pred škofijo št. 6

se priporoča obilnemu naročevanju. Vzlasti ima v zalogi mnogo trpežnih, lepih platnic za knjige družbe sv. Mohorja. Izdeluje vsakoršne, tudi najfinejše platnice. Prevezava misale. Priporoča platnice za Pletersnik-Wolfov slovar 1 zv. — 90 kr., z vezavo vred 1 gld. 40 kr., platnice za Dom in Svet po 70 kr., z vezavo 1 gld. 20 kr.

Josip Cvetrečnik,

sobni slikar

v Ljubljani, Karlovska cesta 2

24-11

se priporoča.

Kdo pije

Kathreiner

Kneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

Prihodnja številka Glasnika izide 24. junija.